

IZ PESMI HEINRICHA HEINEJA

V moje mračno je življenje
mil obraz sijal nekoč;
ko mi ta obraz je vgasnil,
me vsegà je objela noč.

Če v temi so kdaj otroci,
jim pri srcu je tesno,
in da strah bi si pregnali,
pesmi si naglas pojo.

Jaz, otrok neumen, pojem
v mraku zapuščen in plah;
da si pesem ni ubrana,
mi je le pregnala strah.

*

Na severu bor samotén
stoji sred goličav.
Zaspal bo; z belo odejo
ga sneg je in led obdal.

In sanja o palmi zeleni,
ki daleč na jugu nekje
na žgoči skalnati steni
samotna žaluje molče.

*

Mlad fant se v dekle je zagledal,
ta v drugega vpira oči:
ta drugi zaljubljen je v drugo
in z njo se poroči.

Deklè iz same togote
dá prvemu rokó,
ki pride ji nasproti;
mladeniču je hudo.

To stara in znana je zgodba,
a zmerom se znova godi;
in komur se ravno primeri.
srce mu v prsih zdrobi.

*

Če rože bi vedele male,
kako me boli srce,
bi z mano vred jokale,
da vzele bi mi gorje.

Če slavčkom biló bi znano,
kako sem bolan, osamèl,
zapeli bi ubrano
zdravilen mi napev.

Če moje bolečine
bi zvezdic roj poznal,
bi spustil se z višine,
tolažbe mi poslal.

A vsem je tuje, neznano,
le ena pozna gorje:
saj sama zadala mi rano
je neozdravljivo v srce.

*

Kaj s solzo bi samotno?
Saj pôgled mi kali.
V očesu mi ostala
je še iz starih dni.

Imela je mnogo sestic,
spuhtele so mi vse
s trpljenjem in radostjo mojo,
v viharje in noč so prešle.

In tudi tisti dve zvezdi
izginili sta ko meglé,
ki sta mi trpljenje in radost
smehljaje zanesli v srce.

Ah, saj še ljubezen moja
prešla je, ne bo je nazaj!
Ti stara, samotna solza,
izpúhti še ti sedaj!

*

Smrt je mrkobna, hladna noč,
življenje je soparen dan.
Mračni se že, zaspan sem,
dan me je utrudil na moč.

Nad posteljo mojo se širi drevo,
v njem drobne poje slavček mlad:
o sami ljubezni poje,
da slišim ga v snu celo.

*

Ko mimo tvoje hiše
v jutranji uri grem,
se zveselim, ti mala,
če v oknu te uzrem.

In vsakokrat me tvoje
sprašujejo temne oči:
Ti tuji mož, ti bolni,
kdo si in kaj te boli?

»Čuj, jaz sem nemški pesnik,
in dobro znan pri nas;
najboljša naštejte imena,
in vmes bom tudi jaz.

In kar me boli, moja mala,
to mnoge boli — prav res:
najhujše naštej bolečine,
in tudi moja bo vmes.«

SPOROČILO

Oproda, konja osedlaj,
poženi brž se nanj
in zdirjaj na Duncanov grad
čez griče in čez plan.

Tam v hlev zavij, da prišel boš
konjarju pred oči.
Pobaraj ga: »Katero hčer
naš kralj Duncan moži?«

Če reče: »Rjavolasko.« brž
nazaj z novico to.
Če reče: »Plavolasko.« veš,
se ne mudi tako!

K vrvarju stopi, kupi vrv,
nazaj odjaši spet.
počasi jaši. zlagoma,
daj vrv mi brez besed.

Poslovenil Mile Klopčič

Opomba uredništva: Pesmi so vzete iz izbora Heinejevih pesmi,
ki ga bo izdala Slovenska matica za 100-letnico pesnikove smrti.